

Sygn. akt V CNP 15/16

POSTANOWIENIE

Dnia 14 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Bączyk

w sprawie ze skargi Z. M.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia
Sądu Okręgowego w O.
z dnia 16 lipca 2015 r.,
w sprawie z wniosku M. P. i K. P.
przy uczestnictwie Z. M.
o określenie sposobu użytkowania nieruchomości wspólnej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 października 2016 r.,

- 1. odrzuca skargę;**
- 2. zasądza od skarżącego Z. M. na rzecz
wnioskodawców M. P. i K. P. kwotę
1800 (tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów wywołanych
wniesieniem skargi.**

UZASADNIENIE

Skarżący Z. M. złożył skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 16 lipca 2015 r. (sygn. akt II Ca .../15). Orzeczenia to zapadło w wyniku uwzględnienia apelacji wnioskodawców M. i K. P., wniesionej od postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 23 stycznia 2015 r. Postanowieniem Sądu Okręgowego zmieniono sposób korzystania wnioskodawców i uczestnika postępowania z nieruchomości stanowiącej ich współwłasność położoną w N. przy ul. W., bliżej określony w pkt I i II tego postanowienia.

Skarżący wyjaśniał, że zaskarżone postanowienie jest niezgodne z art. 206 k.c., przez wydanie tego postanowienia została wyrządzona skarżącemu szkoda, ponieważ zobowiązano go do wydania wnioskodawcom pomieszczeń używanych dotychczas przez skarżącego. Skarżący stwierdził też, że wzruszenie zaskarżonego postanowienia nie było i nie jest możliwe w drodze innych środków prawnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie podkreślano, że skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia Sądu drugiej instancji jest szczególnym środkiem zaskarżenia (art. 424¹ § 1 k.p.c.; art. 519² k.p.c.). Dopuszczalne jest też zaskarżenie skargą prawomocnych postanowień Sądu drugiej instancji co do istoty sprawy (art. 519² § 1 k.p.c.). Skarga taka powinna jednak w swej treści zawierać zasadnicze elementy przewidziane w art. 424⁵ § 1 k.p.c. (art. 519² § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.). Do takich elementów konstrukcyjnych skargi należy m.in. wymaganie uprawdopodobnienia szkody, spowodowanej przez wydanie zaskarżonego skargą wyroku (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.). Brak wskazania tych elementów treści skargi w sposób wskazany w art. 424⁵ § 1 k.p.c. powoduje odrzucenie skargi (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie wskazywano na sposób wykazania przez skarżącego wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.

Chodzi o wskazanie znanych skarżącemu faktów, które wskazują na związek między zaskarżonym orzeczeniem a uszczerbkiem spowodowanym wydaniem tego orzeczenia. Niezbędny byłby tu zatem dłuższy, odpowiedni wywód prawny, który wskazywałby w ogóle na istnienie wspomnianego uszczerbku, jego prawnej postaci (zmniejszenie majątku, utrata możliwego zysku) i rozmiaru (por. ostatnio - uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18 sierpnia 2016 r., IV CNP 5/16, nie publ.).

Tymczasem w skardze ograniczono się tylko do ogólnej wzmianki o tym, że przez wydanie zaskarżonego postanowienia uczestnik postępowania „został zmuszony do wydania (wnioskodawcom) pomieszczeń dotychczas przez skarżącego wyłącznie użytkowanych” (pkt 4 skargi). Treść skargi zmierza przede wszystkim do wykazania sprzeczności zaskarżonego postanowienia z treścią art. 206 k.c. W tej sytuacji istniały uzasadnione podstawy do odrzucenia skargi na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.

O kosztach postępowania wywołanego wniesieniem skargi orzeczono stosownie do art. 98 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. i §§ 6, 12 art. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (...) Dz.U. z 2013 r. poz. 490 ze zm.).

jw,db

kc